

Chương 61

TƯỜNG, VY NHẬN THỨC LỆNH HỒ BÌNH

Hai chị em Giả thị sờ vết thương trên vai thấy buộc lại rồi, mặt hai cô đỏ bừng lên, vì người buộc vết thương cho mình dĩ nhiên là Lệnh Hồ Bình. Trong khi chàng buộc vết thương hẳn đã khám phá ra các cô là gái mà vẫn cố ý gọi các cô là hiền côn trọng.

Giả Tường không nói gì, còn Giả Vy không nhìn được trợn mắt lên nói:

– Vẽ mặt người làm gì mà nhâng nháo thế? Phải chăng người tưởng cứu người ta rồi, mong người ta cúi đầu, đổi giọng kêu mình bằng Đại ân công?

Lệnh Hồ Bình khẽ hắng dặng đáp:

– Ủa? Ân công thì không cần, nhưng từ giờ cách xưng hô quả là phải đổi lại.

Giả Vy càng tức hỏi:

– Đổi lại ư? Đổi bằng cách nào? Ai mượn người giải cứu? Người tự coi mình là giống đa tình, nhưng bọn ta chẳng coi thuận mắt chút nào.

Lệnh Hồ Bình chấp tay nói:

– Đa tạ cô nương.

Giả Tường sững sốt hỏi:

– Tạ cái gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tạ ở chỗ hai cô vừa nói coi không thuận mắt.

Giả Tường hỏi:

– Cái đó có chi đáng tạ ơn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Lãng Đãng công tử tự mình đặt ra luật lệ: Hễ nam nhân bảo tại hạ coi không thuận mắt là tại hạ thưởng cho họ một nhất kiếm để tỏ ra mình coi không thuận mắt. Nhưng câu này ở miệng nữ nhân thốt ra, tại hạ chẳng những không lấy làm ngỗ nghịch mà còn đáp lại một tiếng tạ ơn.

Giả Tường hỏi:

– Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Trước nay chưa một ai yêu cầu tại hạ giải thích điểm này, nên lúc ban đầu lập

ra quy củ, tại hạ cũng không nhớ nữa.

Giả Vy khẽ hắng dặng nói:

– Những kẻ miệng trơn như mỡ thường là bọn lối lằng, không phải thế gia đệ tử ở danh môn chính phái.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– Có ai bảo tại hạ là thế gia đệ tử đâu? Tại hạ cũng không tự nhận trước mặt hai cô là người danh môn chính phái.

Bổng Giả Tường cản lại nói:

– Vy muội! Hãy khoan! Vừa rồi người chưa nghe ra gã có ý nói là chúng ta bị gã... khinh khi.

Giả Vy mắt hạnh tròn xoe hỏi:

– Gã bảo sao?

Giả Tường đáp:

– Gã vừa nói nếu nam nhân bảo gã coi không thuận mắt là gã rút kiếm chém liền. Hiển nhiên là câu bóng gió.

Giả Vy “Ừ” một tiếng.

Giả Tường nói tiếp:

– Gã nói tạ ơn là có ý trá ngụy che lấp. Thực ra gã muốn nói: Các cô coi không thuận mắt ư? Cám ơn. Ta đối với hai cô cũng chẳng có hảo cảm gì. Các cô coi không thuận mắt là điều mà bản công tử mong muốn.

Giả Vy giận tái mặt quay sang hỏi Lệnh Hồ Bình:

– Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Hai vị đại khuê nữ 17, 18 tuổi, võ công đã không đủ hỏa hậu, cải trang lại kém tinh minh, tự mình rước tai họa, xuýt nữa còn bị người khác khoác tội vào mình. Hai cô thử tính coi: Dịch địa hai cô là khách bàng quang sẽ có cảm tưởng gì?

Giả Vy tức quá nói không lên lời.

Giả Tường cũng biến sắc ngập ngừng hỏi:

– Giọng lưỡi người... như thế là có ý gì? Người là nhân vật thế nào của chúng ta... mà muốn dạy khôn chị em chúng ta?

Lệnh Hồ Bình ung dung cười đáp:

– Lời chất vấn của cô nương gồm ba điểm. Tại hạ xin phân tách từng điểm để phúc đáp:

– Một là giọng lưỡi của Lãng Đăng công tử thế nào?

– Hai là bản công tử là người thế nào của hai vị.

– Ba là Long Trung kiếm khách cùng Kỳ Sĩ Bảo chúa coi nhau như thủ túc. Long Trung kiếm khách là lệnh tổ. Kỳ Sĩ Bảo chúa là gia phụ. Kể về vai vế, tại hạ có giáo huấn, hai vị có tiếp thụ cũng không phải là chuyện dở. Độc Mã Phong ở phái Trường Bạch, Tiểu Lang Quân ở phái Huỳnh Sơn đều là thế gia đệ tử mà lại hành động xấu xa là vì thiếu giáo dục. Nói một cách khác là bình nhật gã không được nghe lời giáo huấn.

Chàng dừng lại một chút cười hỏi:

– Tại hạ phúc đáp như vậy hai vị đã thỏa mãn chưa?

Hai cô tắc họng không nói được gì nữa. Hai bộ mặt hết đỏ bừng lại trắng bợt. Không hiểu các cô tức giận hay bẽ bàng, chán ghét hay vui mừng.

Có thể đều không đúng. Thường thường các cô gái thua hơi đều có bộ mặt này.

Chỉ có một điểm là chắc chắn hai cô đối diện với Lãng Đăng công tử chẳng ai đếm xỉa vế bậc với đối phương.

Bất luận Lãng Đăng công tử kiêu ngạo thế nào, giáo huấn có hợp lý hay không, thì mối giao tình giữa Long Trung kiếm khách và Kỳ Sĩ Bảo cũng không thể phủ nhận được.

Đã không phủ nhận được mối giao tình này thì chị em cô phải coi Lãng Đăng công tử là một vị tiểu thế thúc...

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

– Bản tính của Lãng Đăng công tử là như vậy chỉ mong hiền tử muội đừng trách. Thực ra chẳng phải tại hạ muốn kể bẽ bậc để khoác áo trưởng bối vào mình mà chỉ là hăm các cô một chút đó thôi. Giữa chúng ta vẫn xử đối ngang hàng.

Giả Vy đảo mắt nhìn chàng đột nhiên hỏi:

– Có người nói công tử đã quy đầu Long Hồ Bang. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình đột nhiên biến sắc quay đầu ra ngoài viện nói:

– Ông bạn ở bên kia bây giờ có thể ra được rồi.

Hai chị em Giả thị giật mình kinh hãi không nghĩ đến vết thương nháy bổ lên coi, nhưng bốn mặt yên lặng như tờ, chẳng một ai đáp lại.

Giả Vy tiến gần lại một bước khế hỏi:

– Có người đến rồi ư?

Lệnh Hồ Bình quay lại cười đáp:

– Không có đâu.

Giả Vy ngạc nhiên hỏi:

– Thế mà sao công tử...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Đây bất quá là một chút thủ đoạn. Bốn mặt tối om giờ bàn tay lên không rõ ngón. Nếu không quát hỏi như vậy làm sao biết được có người nghe trộm hay không?

Hai chị em bật cười, đồng thời khâm phục Lăng Đãng công tử quả nhiên thông minh hơn người.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị kể lại những sự việc xảy ra đến nay cùng vụ chàng gia nhập Long Hồ Bang với mục đích gì nói cho hai cô nghe.

Bây giờ hai cô mới hoàn toàn khâm phục Lệnh Hồ Bình.

Giả Tường nghe rồi không nhịn được hỏi:

– Công tử đã biết tổng đà Long Hồ Bang đặt tại hang Già Mã núi Long Môn, sao tứ kỳ sĩ không liên lạc với các phái tiến vào trừ tiểu?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

– Vụ này liên quan rất rộng rãi.

Giả Vy hỏi:

– Có điều chi úy kị?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Một là vấn đề nhân thủ. Hiện giờ các cấp hộ pháp ở Ma bang tổng số có tới hàng ngàn, ấy là chưa kể bọn đệ tử các phái đã mua được. Cả Kỳ Sĩ bảo hợp với Cái Bang, nhân số tuy cũng được gần ngàn người, nhưng một tên Hắc y hộ pháp tầm thường của Ma bang cũng còn mạnh hơn một đệ tử ba nút của Cái Bang. Nếu động binh thì bên ta chưa bằng ba thành bên địch. Vậy mà thẳng thắn kéo đến tiêu trừ há chẳng uống công?

Chàng dừng lại một lúc rồi tiếp:

– Hai là địa thế ở Già Mã cốc cực kỳ hiểm trở, cửa ngõ trùng điệp, trừ những bang đồ tâm phúc của họ chẳng một ai biết rõ đường lối ra sao. Trước tình trạng này mà miễn cưỡng tấn công là tự dẫn thân vào đất chết.

Giả Tường chau mày hỏi:

– Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

– Hai cô đã coi phương pháp của đệ tử Cái Bang bắt cặp bao giờ chưa?

Giả Tường chớp mắt hỏi:

– Tức là đem mỗi thơm nhử bọn chúng ra khỏi động chứ gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Đúng rồi. Theo tình hình hiện giờ thì đó là phương pháp hữu hiệu nhất. Già Mã cốc là nơi hiểm yếu nhưng nó cũng chẳng thể sinh tồn ở ngoài đời. Nếu chúng ta dùng phương châm này thì chỉ cần nhân số rất ít bố trí cạm bẫy ở đường cửa hòng, chờ chúng ra tên nào trừ tên ấy.

Giả Vy hỏi:

– Nghe nói Bính Dần kỳ sĩ ở quý bảo đã đến Thái Nguyên? Long Hồ bang cũng phái nhiều nhân vật tới đây chẳng hiểu có đúng không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế. Đây là mối thơm thứ nhất và cũng là cạm bẫy một mặt.

Giả Vy hỏi lại:

– Cho đến nay hai bên đã xảy ra cuộc tiếp xúc nào chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiếp xúc rồi, kết quả khá lăm.

Giả Tường ngẫm nghĩ rồi ngần ngại hỏi:

– Dùng phương pháp này cố nhiên là hay lăm, nhưng chộc giận Long Hồ bang chúa, nếu hấn kêu nhân mã đến đông thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bên mình chỉ mong thế.

Giả Tường hỏi:

– Sao lại mong thế?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vì đó là cách giải quyết theo phương pháp mình nhàn rồi đối phó với bên địch một mặt.

Giả Tường hỏi:

– Đã đành là kế dĩ dật đãi lao, nhưng thân chủ của chúng đến nơi rồi giải quyết cách nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cánh quân ô hợp chỉ lợi về mặt thủ chứ không lợi về mặt công. Ta chỉ cần phái một đạo binh là thắng được. Trước hết phá tan sào huyệt của bọn tặc tử khiến địch mất căn cứ là công việc dễ hơn nhiều. Bọn Ma bang chỉ vì lợi mà kết hợp, khi chúng phát giác ra đại thế hư rồi là chẳng ai bán mạng sống nữa.

Giả Tường lắc đầu nói:

– Tiểu nữ nhận thấy công tử dường như coi vụ này dễ dàng quá.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người hữu tâm. Đừng nói Cái Bang trợ lực, ngay bốn kỳ sĩ và bản công tử cũng tự tin có thể làm cho bọn tặc tử có ngày đổ nát tan tành.

Giả Vy chuyển động mục quang hỏi:

– Chị em tiểu nữ có thể tham gia vào được chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cái đó bản công tử rất hoan nghênh.

Giả Tường cười hỏi:

– Theo công tử nhận xét thì chị em tiểu nữ chắc không địch nổi hai tên Lam y hộ pháp hay sao?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

– Vấn đề này thật khó trả lời.

Giả Tường đáp:

– Sao lại khó trả lời?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vì phải chia từng khía cạnh.

Giả Tường hỏi:

– Vậy công tử chia từng khía cạnh mà đáp chứ sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Nếu lấy một chọi một và bàn riêng về khía cạnh võ công, đêm nay các vị đã diệt được tứ ưng thì so với Lam y hộ pháp của Ma bang thì có phần hơn chứ không kém, nhưng hai cô đấu với bất cứ hai tên Lam y hộ pháp nào chưa chắc đã lập được chiến công rạng rỡ.

Hai chị em nghe nói có ý không vui.

Lệnh Hồ Bình nói tiếp:

– Về kinh nghiệm giang hồ cùng ứng biến lúc lâm sự thì đối phó một tên Hắc y hộ pháp, e rằng các cô cũng chưa kịp chúng.

Hai chị em họ Giả càng ra chiều thất vọng.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị nói tiếp:

– Nói rút lại việc dùng binh không phải mạnh mà thắng, võ công mới là một

trong những điều kiện để thủ thắng. Tỷ như bản lãnh hai cô tương đương với Lam y hộ pháp của Ma bang, nhưng tính nết quật cường tham công, khinh địch hoặc sơ hở là đi đến chỗ thất bại cả với hai tên Hắc y hộ pháp. Nếu hai cô chịu sự điều động cả một tay đại hành gia thì chẳng những Lam y hộ pháp không địch nổi, mà ngay đối với Huỳnh y hộ pháp cũng chẳng thành vấn đề.

Hai cô nghe tới đây mới lộ vẻ vui mừng.

Giả Vy vội hỏi:

– Bên chúng ta hiện giờ có những vị nào điều động?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Nhiều lắm. Tứ kỳ sĩ, chủ trương môn phái Hoa Sơn, Kim Trượng Tứ lão, Hậu Cái, Pháp Cái ở Cái Bang đều có thể tùy thời giữ trọng trách chỉ huy.

Giả Tường cười nói:

– Công tử còn bỏ sót một vị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ai?

Giả Tường cười đáp:

– Lãng Dãng công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ủa, phải rồi. Hai vị có chịu tiếp thụ sự điều động của bản công tử không?

Giả Vy cười đáp:

– Quyết không trả giá.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nhất định thế chứ?

Giả Tường gật đầu đáp:

– Nhất định rồi.

Lệnh Hồ Bình lấy trong bọc ra một viên thuốc và một túi bạc vụn đưa cho hai cô nói:

– Hay lắm! Xin hai cô cầm lấy rồi lập tức rời khỏi đây.

Giả Vy ngơ ngác hỏi:

– Đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đến Tổng đà Cái Bang ở Trung Điền Sơn.

Giả Tường ngập ngừng nói:

– Bọn tiểu muội đã hứa lời... dĩ nhiên không hối hận, nhưng công tử có thể cho biết vì nguyên nhân gì muốn bọn tiểu tử rời khỏi Thái Nguyên?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Giả dối lắm. Thái Nguyên không phải là nơi để các cô dưỡng thương được. Đồng thời hy vọng các cô sang bên đó cho người ta biết bên này đã xảy ra chuyện gì để họ cấp tốc phái người đến viện trợ.

Hai cô chỉ lo Lãng Đãng công tử chán ghét, bây giờ nghe ra sứ mạng của mình rất trọng yếu, dĩ nhiên không nói gì nữa.

Lệnh Hồ Bình lại thận trọng ngấm ngấm đưa hai cô đi mấy chục dặm rồi mới trở về phân đà Long Hồ. Chàng về đến phân đà vào lúc canh ba.

Trong phân đà đèn lửa sáng trưng, phòng vệ sâm nghiêm như lâm đại địch. Lệnh Hồ Bình thấy tình trạng này không khỏi ngấm ngấm kinh hãi vì trước nay chưa từng có hiện tượng này. Chàng tự hỏi:

– Chẳng lẽ sau khi ta rời phân đà, đã xảy biến cố gì? Có quan hệ đến hành động đêm nay của ta không?

Chàng đã kể lại việc tiếp thụ lời ước hẹn của chị em họ Giả đến Dục Vương miếu ngoài cửa đông thành tử kiểm cho Lưỡng ma nghe. Nếu Lưỡng ma không tin lời chàng tất phái người theo dõi, nhưng hiển nhiên vừa rồi dọc đường chẳng có ai theo chàng.

Vì thế, tuy chàng ngấm ngấm hồi hộp nhưng vẫn chẳng ngần ngại gì, cứ tiến thẳng vào đại sảnh.

Trong đại sảnh có bốn người Cáp, Tân Lưỡng ma, Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai và Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ.

Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải vốn cùng Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai như hình với bóng mà hiện giờ không thấy Chi Tam Giải trong đại sảnh, đó là một điều chàng không hiểu được. Lúc Lệnh Hồ Bình tiến vào bốn người tựa hồ không phát giác ra chàng.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ cầm đĩa đèn đang cúi xuống coi Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai. Tên này không biết đang kiểm thị chuyện gì trên cánh cửa gỗ.

Lưỡng ma hai tay chắp để sau lưng đứng bên lẳng lặng quan sát, đều lộ vẻ ngưng trọng.

Lệnh Hồ Bình khẽ hắng dặng một tiếng.

Lưỡng ma đồng thời quay ra.

Lệnh Hồ Bình tiến gần lại hỏi:

– Đêm đã khuya sao các vị còn chưa đi ngủ?

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên gật đầu đáp:

– Lão đệ về tới vừa may. Mau lại đây mà coi.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai liền đứng ngay lên tránh sang một bên.

Lệnh Hồ Bình vừa ngó tới không khỏi ngẩn người. Trên cánh cửa gỗ đặt một xác chết nằm ngay ngắn. Chính là Hỏa Lôi bà bà ở Bắc Mang.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc ngừng đầu lên hỏi:

– Vụ này là thế nào đây?

Lưỡng ma lắc đầu thờ dài không đáp.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai nói:

– Bọn thuộc hạ không hiểu vụ này ra làm sao, vì sáng nay ở quán trà ty tòa còn thấy rõ ràng bà bà ở đó ra đi...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đúng thế! Thi thể này được phát giác ra ở địa phương nào?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Trên đường quan đạo cách quán trà không xa mấy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ai phát giác ra trước tiên?

Tiền Đại Lai đáp:

– Người qua đường.

Lệnh Hồ Bình trở vào xác chết hỏi:

– Đã điều tra thương tích chưa?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Điều tra rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chết về khí giới hay về quyền chưởng?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Chết về khí giới.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Do thứ binh khí gì?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai ngần ngừ đáp:

– Ty tòa không dám khẳng định... dường như là Bạch Cốt Xoa của Phương hộ

pháp... chắc ty tòa coi lầm không đúng...

Lệnh Hồ Bình trong lòng đã có thành kiến. Chàng quay lại hỏi Lưỡng ma:

– Chi hộ pháp đâu?

Cáp Ma uể oải đáp:

– Bang chúa vừa kêu đi. Chắc là có chuyện gì sai y về Tổng đà.

Lệnh Hồ Bình làm bộ chau mày nói:

– Nếu bang chúa sai y về tổng đà điều động người tới thì chúng ta thật bẽ mặt. Ngay một tên Thượng Quang Lượng...

Cáp Ma trong lòng buồn bã, dường như phát sợ khi đến danh tự này liền hăng dặng ngắt lời:

– Hai con nhỏ đó kết quả ra sao?

Lệnh Hồ Bình đoán chắc Bách Thủ Ngô Công sau khi trời sáng sẽ tìm tới nơi, muốn che giấu cũng không được, liền đem sự thực thuật lại chỉ thay đổi phần ít.

Chàng nói chờ trước Dực Vương miếu không thấy hai con nhỏ tới đã tìm đến Hương Hoa viện uống rượu. Sau chạm trán Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành. Vì chàng thấy đối phương lén lút dường như có chuyện mưu đồ liền theo ra ngoài cửa bắc...

Còn phần dưới chàng nói toàn sự thực. Chàng còn nói không tiện hạ sát Tiểu Lang Quân vì nể mặt Đa thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, sợ làm tổn thương đến hòa khí người nhà.

Cáp Ma nghe xong lắc đầu nói:

– Lão đệ tính sai rồi.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

– Tiểu đệ tính sai chỗ nào?

Cáp Ma cười mát đáp:

– Tiểu đệ không nên tha thẳng lỗi họ Tiêu đó mới phải.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Cáp Ma cười đáp:

– Âm hộ pháp của chúng ta chẳng còn cách nào tái hợp với chương môn phái Huỳnh Sơn. Phái đó trở mặt với bản bang chỉ là vấn đề sớm hay muộn. Lão đệ tha thẳng lỗi đó là số mạng gã quá lớn. Âm hộ pháp không lãnh thọ mối nhân tình của lão đệ đâu.

Lệnh Hồ Bình tưởng như trút được khối đá nặng bên lòng. Sáng mai đôi thúc

điệt kia có tìm đến, nhưng Lưỡng ma không can thiệp thì công việc dễ dàng hơn nhiều.

Tân Ma đột nhiên cất tiếng âm trầm hỏi:

– Hai con nhỏ đó đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới nghĩ tới những lời chàng kể đã lộ sơ hở lớn, vì thủy chung chàng vẫn chưa nói rõ hai chị em họ Giả đi đâu. May mà chàng vẫn trầm tĩnh, ung dung cười đáp:

– Hai con nhỏ đó tưởng bản công tử chưa khám phá ra chân tướng của chúng. Lúc chúng bỏ đi còn bảo vẫn muốn so tài cao thấp với bản công tử. Hiện giờ chúng còn ở trong thành hay không, bản công tử cũng không rõ.

Tân Ma muốn hỏi nữa nhưng Cáp Ma vươn vai lên tiếng:

– Được rồi. Chúng ta nên đi nghỉ. Dem mụ này ra phía sau mai táng. Dặn anh em phòng vệ cho cẩn thận, chớ ngủ quên để địch nhân lén tới.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ dạ một tiếng rồi cùng Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai khiêng cánh cửa đi.

Lệnh Hồ Bình đang tức cười vì Vô Lượng tam ma cũng sợ bóng sợ gió. Nếu chàng không trông thấy thì nghe ai nói cũng không thể tin.

Hôm sau vào khoảng giờ tỵ, bỗng bên ngoài phân đà có tiếng dứt lác vọng vào, liền phái người ra coi. Quả nhiên chưởng môn phái Huỳnh Sơn đưa người tới.

Cáp Ma hỏi Lệnh Hồ Bình:

– Một mình lão đệ đối phó với họ Tiêu được chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cái đó khó nói lắm. Trước kia tiểu đệ tuy đã chạm trán nhiều nhân vật nổi tiếng giang hồ nhưng động thủ với chưởng môn một phái thì đây mới là lần đầu.

Cáp Ma hỏi:

– Có cần Tiên hộ pháp đi giúp lão đệ một tay không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Y đi cho thế lực mạnh thêm cũng hay, có điều tới nơi thì không cần. Bản công tử tưởng hấn là chưởng môn một phái, chắc không đến nổi mượn sức của bộ thuộc, y vào số đông để thủ thắng. Nếu hấn chỉ khiêu chiến với một mình bản tòa, tất bản tòa phải liều mình bồi tiếp chứ chẳng còn đường nào khác. Hai vị cũng biết Lãng Đãng công tử chẳng tranh giành gì hết, nhưng không chịu thua hơi.

o O o